

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **D. M.**, zast. Mgr. Tomášem Davidem, advokátem se sídlem Na Perštýně 362/2, Praha 1, proti žalovanému: **město Kolín**, se sídlem Karlovo náměstí 78, Kolín, zast. Mgr. Bc. Tomášem Kasalem, LL.M., advokátem se sídlem Kutnohorská 43, Kolín, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, č. j. 43 A 25/2020-121,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci kasační stížnost žalovaného směřující proti v záhlaví označenému rozsudku, jímž Krajský soud v Praze rozhodl o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, který měl spočívat v tom, že strážníci Městské policie Kolín měli žalobce dle jeho slov brutálně napadnout, zranit, okrást, pomluvit a fatálně narušit život jeho i jeho rodiny. Krajský soud žalobu shledal zčásti důvodnou, když výrokem I. napadeného rozsudku deklaroval, že zásah strážníků Městské policie Kolín uskutečněný dne 14. 1. 2020 v Oblastní nemocnici Kolín vůči žalobci spočívající ve výzvách k prokázání totožnosti výhradně formou

předložení občanského průkazu, v odnětí mobilního telefonu žalobci a v ukončení pořizování videozáznamu mobilním telefonem žalobce byl nezákonný. Ve zbylém rozsahu však krajský soud žalobu jako nedůvodnou výrokem II. rozsudku zamítl a výrokem III. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Žalobce v žalobě konkrétně tvrdil, že se dne 14. 1. 2020 kolem 19:30 hod. domáhal v Oblastní nemocnici Kolín poskytnutí zdravotní péče po utrpeném zranění. Po údajně arogantní reakci personálu si začal situaci natáčet, což vedlo k přivolání hlídky městské policie a jejímu zásahu proti žalobci. Strážníci žalobce opakovaně vyzvali k předložení občanského průkazu, který měl hluboko v batohu. Žalobce jim ho odmítl ukázat s tím, že údaje stačí nadiktovat. Strážníci však trvali na předložení občanského průkazu. Strážníci měli žalobci vytrhnout z ruky mobilní telefon a smazat mu asi 10 videí a asi 10 alb s fotografiemi. Telefon byl žalobci vrácen až po třech týdnech. Strážníci odmítli odejít z prostoru, kde byly poskytovány zdravotní služby, čímž porušili kodex pacienta vydaný Ministerstvem zdravotnictví v roce 1992. Dále měli strážníci žalobce vytáhnout bez bundy z ordinace, následně ho fyzicky napadnout a poté zavolat do Psychiatrické nemocnice Havlíčkův Brod, kde strážníci žalobce údajně pomluvili a zajistili jeho převoz do psychiatrické nemocnice a věznění v ní.

[3] Žalovaný s popisem skutkového děje podaným žalobcem nesouhlasil. Tvrdil, že strážníky na místo zásahu přivolala recepční kolínské nemocnice kvůli agresivnímu jednání žalobce. Při příjezdu strážníků L. V. a M. Č. žalobce seděl na lehátku v ordinaci a byl verbálně agresivní. Strážníci žalobce vyzvali k předložení občanského průkazu. Žalobce občanský průkaz po krátkém odmítání předložil a strážníci ho poté vyzvali k vysvětlení situace. Žalobce byl verbálně agresivní vůči strážníkům a hrozil jim, že to budou mít drahé. Opakovaně byl „jménem zákona“ vyzván k zanechání těchto projevů. S ohledem na narůstající obavy zdravotnického personálu z hrozícího útoku žalobce, který držel svůj mobilní telefon jako potenciální zbraň, byla jednotka posílena příjezdem strážníků J. T. a M. Ch. Žalobce po opakovaných výzvách odložil svůj mobilní telefon a následně proběhl pokus o jeho lékařské vyšetření, žalobce však odmítal, aby se ho kdokoliv dotýkal. Při pokusu změřit mu tlak žalobce vytrhl personálu z ruky tlakoměr a poškodil ho, proto byl následně strážníky vykázán z nemocnice. Poté, co byl žalobce odveden před budovu nemocnice, začal strážníkům vyhrožovat, že se tam ihned vrátí, strážníci ho tedy opět vyzvali k opuštění prostor, žalobce však výzvu neuposlechl a rozběhl se zpět do nemocnice. Strážník V. ho uchopil za paži, žalobce však kladl aktivní odpor a byl proto ve spolupráci se strážníkem Ch. stržen k zemi a byly mu znehybněny nohy. S ohledem na přetrvávající agresi byl žalobce spoután, byla přivolána Policie České republiky a ta poté žalobce převezla do psychiatrické nemocnice. Pokud se jedná o smazání fotografií a videí z žalobcova telefonu, uvedl žalovaný, že žalobce uvádí, že mu strážníci smazali mj. video zaznamenávající posuzovaný konflikt, to však v minulosti sám nahrál na web youtube.com a následně jej smazal. Dále žalovaný poukázal na konfliktní povahu žalobce, kterou dokládá množstvím jím podaných žalob, vulgárním vyjadřováním na adresu strážníků, a dodal, že věc byla k podnětu žalobce šetřena Policií České republiky, která jednání strážníků nevyhodnotila jako trestný čin ani jako přestupek, sám žalobce se tedy mohl dopustit křivého obvinění. Tvzení žalobce týkající se odepření lékařské péče a jeho hospitalizace v psychiatrické nemocnici nesouvisí s předmětem řízení a nelze je přičítat žalovanému, resp. strážníkům.

pokračování

[4] Krajský soud vzhledem k obsahu žalobních tvrzení ve shora uvedeném rozsudku konstatoval, že součástí posuzovaného nezákonného zásahu byla následující jednání strážníků: 1) výzva k předložení občanského průkazu, 2) vytržení mobilního telefonu z ruky a jeho krádež, 3) smazání videí a fotografií z mobilního telefonu, 4) odmítnutí odejít z prostoru, kde měly být žalobci poskytnuty zdravotnické služby, 5) zákrok vůči žalobci před budovou ambulance, kde ho zmlátili, klečeli mu na krku, kopali ho do rozkroku, nastříkali mu pepřový sprej do obličeje, škrtili ho na zemi, tahali ho za vlasy, potrhali mu svetr a shodili ho do louže, 6) vykázání žalobce z nemocnice, 7) pomluvení žalobce v psychiatrické nemocnici, což vedlo k jeho nedobrovolné hospitalizaci, 8) zabránění žalobci v natáčení.

[5] Nejvyšší správní soud předepisuje, že proti rozsudku krajského soudu podali kasační stížnosti žalobce i žalovaný, řízení o kasační stížnosti žalobce však již Nejvyšší správní soud zastavil usnesením ze dne 10. 2. 2022, č. j. 5 As 362/2021-65, neboť žalobce za podanou kasační stížnost neuhradil ve stanovené lhůtě soudní poplatek. Tímto rozsudkem tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje pouze o kasační stížnosti žalovaného. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost žalovaného směřuje jen proti výroku I. napadeného rozsudku, jímž byla deklarována nezákonnost dílčích zásahů spočívajících ve výzvách k prokázání totožnosti výhradně občanským průkazem, odnětí telefonu a ukončení pořizování videozáznamu a proti souvisejícímu výroku III. o nákladech řízení, zaměří se Nejvyšší správní soud při rekapitulaci řízení před krajským soudem a jeho rozsudku především na skutečnosti týkající se těchto dílčích zásahů a další skutečnosti bude rekapitulovat jen v nezbytně nutném rozsahu.

[6] Krajský soud provedl ve věci jednání, na němž žalobce mj. uvedl, že byl bez zákonného důvodu vykázán z nemocnice poté, co mu strážníci ukradli mobilní telefon, vyhrožovali mu zabitím a těžkou újmou na zdraví se zbraní v ruce. Dodal, že telefon sám neodložil, jak je uvedeno v záznamu Městské policie Kolín, a že sami strážníci uvedli, že mu byl telefon odňat. Popíral, že by se nervózně houpal a šermoval mobilním telefonem. Žalobce zopakoval, že mu strážníci vymazali obsah telefonu. Video a zvukový záznam z incidentu se dle žalobce dochovaly proto, že video se ukládalo na paměťovou kartu a po propuštění z psychiatrické nemocnice se mu složitým způsobem podařilo některé soubory obnovit. Strážník mu nejspíše vymazal jen videosoubory. Asi pět se mu jich podařilo obnovit. Na nahrávce strážník Ch. prohlašuje „*nic tam není*“, čímž se přiznává k vymazání souborů. Telefon byl žalobci vrácen po měsíci, když byl propuštěn z nemocnice.

[7] Krajský soud provedl při jednání důkazem především relevantní listiny z trestního spisu týkajícího se trestního oznámení, které žalobce v dané souvislosti podal, dále výslechy strážníků, kteří se podíleli na daném zásahu, videozáznam, který žalobce pořídil v ordinaci, a část žalobcem pořízeného audiozáznamu, z něhož soud při jednání přehrál počátečních 32 minut.

[8] K provedeným důkazům krajský soud zejména uvedl, že za nejspolehlivější pro zjištění skutkového stavu považoval obě nahrávky posuzovaného zásahu. Vyjádření strážníků pokládal za méně přesvědčivé, neboť byla podána s odstupem řady měsíců, přičemž předmětem řízení je primárně jejich jednání a nejedná se tedy o svědky, kteří

nemají zájem na výsledku řízení.

[9] Pokud se jedná o zásah spočívající ve výzvě k prokázání totožnosti občanským průkazem, vzal krajský soud za prokázané, že strážník Č. vstoupil spolu se strážníkem V. do ordinace, pozdravil a „jménem zákona“ vyzval žalobce k předložení občanského průkazu. Žalobce mu sdělil, že občanský průkaz má, ale údaje mu nadiktuje. S tím strážník Č. nesouhlasil a poučil žalobce, že je povinen mu občanský průkaz předložit. Žalobce nesouhlasil a uvedl, že je na něm, zda strážníkovi občanský průkaz předloží, či mu údaje nadiktuje, a dodal, že se budou soudit. I přes uvedené výhrady žalobce občanský průkaz nakonec strážníkovi předložil. Krajský soud tedy konstatoval, že žalobce se ztotožnění nebránil, chtěl ho však učinit jiným způsobem, který strážník bez vysvětlení odmítl a trval výlučně na předložení občanského průkazu. Krajský soud připomněl, že každý občan starší 15 let s trvalým pobytem na území České republiky je povinen mít občanský průkaz, to však ještě neimplikuje povinnost mít občanský průkaz vždy a všude u sebe. Předložení občanského průkazu je sice snadnou a spolehlivou metodou k ověření totožnosti osoby, nejde však o způsob jediný. Rozsah a způsob zjišťování osobních údajů na výzvu k prokázání totožnosti musí být přiměřený okolnostem konkrétního případu. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v posuzovaném případě strážník žalobce opakovaně vyzýval k předložení občanského průkazu s mylným tvrzením, že jde o jeho zákonnou povinnost, přičemž žalobci nevysvětlil, proč nemůže akceptovat jím navržený způsob prokázání totožnosti. Takový postup strážníka považoval krajský soud za nezákonný. Krajský soud v dané souvislosti zdůraznil, že netvrdí, že strážník byl povinen akceptovat způsob ztotožnění, který navrhoval žalobce, byl však povinen sdělit mu, proč tento způsob prokázání nepovažuje za dostatečný a trvá právě na předložení občanského průkazu. Strážník tyto důvody žalobci nesdělil, nelze proto posoudit přiměřenost požadavku na prokázání totožnosti jen předložením občanského průkazu.

[10] Jedná-li se o zásah spočívající v odnětí mobilního telefonu žalobci, považoval krajský soud za nesporné, že strážník Č. žalobci v ordinaci v nestřežený okamžik vzal mobilní telefon z ruky. Poukázal na rozpor mezi audiozáznamem a videozáznamem pořízeným žalobcem a obsahem úředního záznamu Městské policie Kolín ze dne 14. 1. 2020 a rovněž svědeckých výpovědí strážníků. Z žalobcem předložených nahrávek nevyplývalo, že by žalobce telefon sám odložil nebo že by jeho odebrání předcházela jakákoliv výzva k zanechání agresivního jednání, k zanechání „šermování“ telefonem, k odložení mobilního telefonu či k jeho vydání. Krajský soud tedy při zjištění skutkového stavu věci vyšel především z žalobcem pořízených nahrávek. Krajský soud obecně připustil, že mobilní telefon může učinit případný útok proti tělu důraznějším, a tudíž bezpochyby může představovat potenciální zbraň. Jednání žalobce, které předcházelo odebrání telefonu, však nepředstavovalo důvod pro postup dle § 14 zákona č. č. 553/1991 Sb., o obecní policii, v relevantním znění (dále jen „zákon o obecní policii“). Způsob, jakým žalobce komunikoval s policisty bezprostředně před odnětím telefonu, nebyl vzorem klidného a přívětivého jednání, nešlo však o jednání vyvolávající důvodnou obavu z použití telefonu jako zbraně. Žalobce až do okamžiku odebrání telefonu nikomu nevyhrožoval, nekřičel ani nenadával a z videozáznamu nebylo patrné, že by opakovaně prudce vstával a „strkal“ telefon před obličej všech přítomných, jak tvrdili strážníci ve svých výpovědích. Žalobce při příchodu strážníků seděl, strážník Č. k němu ihned po příchodu neohroženě zamířil a až do odebrání telefonu stál nad ním. Chování strážníků dle

pokračování

krajského soudu neodpovídalo tvrzení, že jednali s agresivním člověkem, od kterého očekávali fyzický útok s použitím mobilního telefonu. Na základě obsahu audionahrávky dospěl krajský soud k závěru, že skutečným důvodem odnětí telefonu žalobci byla snaha vypnout na něm spuštěné nahrávání. Krajský soud v dané souvislosti zdůraznil, že z hlediska hodnocení zákonnosti tohoto dílčího zásahu je podstatné jednání žalobce před odebráním telefonu. Následné chování žalobce již může ospravedlnit pouze to, že strážníci nevyhověli žalobcovým výzvám k vrácení telefonu, neboť po jeho odebrání skutečně byl agresivní. Skutečnost, že byl žalobci telefon vrácen až po třech týdnech, dle krajského soudu nelze přičítat strážníkům, kteří mu ho vrátili již při společném odchodu z ordinace či nejpozději poté, co žalobce předali policistům k převozu do psychiatrické nemocnice. Při převozu měl totiž žalobce telefon u sebe.

[11] K tvrzenému zásahu spočívajícímu v ukončení nahrávání krajský soud uvedl, že z žalobcem pořízené audionahrávky je patrné, že úmyslem strážníka Černého bylo ukončit nahrávání po té, co žalobci telefon odebral. Videozáznam skutečně končí ve chvíli, kdy strážník bere telefon do ruky, přičemž z audiozáznamu i z výpovědí strážníků je zřejmé, že měl telefon chvíli v ruce, a na audionahrávce je zřetelně slyšet, že odnětí telefonu doprovází slovy „vypnu vám to“. Krajský soud tedy nepochyboval o tom, že strážník Č. nahrávání na mobilním telefonu žalobce skutečně vypnul, a to úmyslně. Pro takový postup strážníka krajský soud neshledal žádnou zákonnou oporu. Zdůraznil, že v posuzovaném případě nehodnotil, zda žalobce byl či nebyl oprávněn si pořizovat záznam zdravotníků před příchodem strážníků, strážníci však nepochybně byli povinni strpět pořizování videozáznamu jejich zásahu.

[12] V dalších částech napadeného rozsudku se již krajský soud zabýval posouzením zákonnosti tvrzených dílčích zásahů, ve vztahu k nimž krajský soud žalobu výrokem II. svého rozsudku zamítl. Proti tomuto výroku posuzovaná kasační stížnost nesměruje, Nejvyšší správní soud tedy tuto část rozsudku ve vší stručnosti rekapituluje pouze pro celkový kontext věci.

[13] Pokud se jedná o zásah spočívající ve smazání fotografií a videí z žalobcova telefonu, krajský soud žalobu neshledal důvodnou, neboť dospěl k závěru, že žalobce tato svá tvrzení neprokázal. Ve skutečnosti, že strážníci odmítli opustit ordinaci, krajský soud neshledal nezákonný zásah, neboť na místo byli přivoláni kvůli konfliktu žalobce se zdravotníky a nacházeli se zde tedy proto, aby zabezpečili záležitost veřejného pořádku ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o obecní policii a přispěli k ochraně a bezpečnosti osob ve smyslu § 2 písm. a) téhož zákona. Po odnětí telefonu začal být žalobce agresivní, krajský soud tedy konstatoval, že v takovém případě nebylo na místě, aby strážníci ordinaci opustili, tím by naopak rezignovali na plnění svých zákonných povinností. Pokud se jedná o tvrzené neoprávněné „vykázání“ žalobce z prostor nemocnice, poznamenal krajský soud, že pojem „vykázání“ je nepřesný a strážníci ve skutečnosti postupovali na základě § 15 zákona o obecní policii, podle něhož jim přísluší mj. oprávnění zakázat vstup na určená místa, hrozí-li závažné ohrožení zdraví nebo života. Podmínky pro tento postup byly dle krajského soudu splněny. Pokud se jedná o zákrok strážníků vůči žalobci, k němuž došlo před budovou chirurgické ambulance, vzal krajský soud za prokázané, že se žalobce po té, co v doprovodu strážníků opustil ordinaci, i přes jejich opakovaná upozornění pokusil vběhnout zpět do budovy ambulance, proto strážníci použili donucovacích prostředků,

aby žalobci zabránili v návratu do ordinace a další eskalaci konfliktu se zdravotníky. Dle krajského soudu nebylo prokázáno, že by strážníci při použití donucovacích prostředků postupovali nezákonně či nepřiměřeně, neprokázalo se totiž, že by postupovali, jak tvrdil žalobce, tak, že by ho „*vytáhli před ordinaci, bolestivě se mu zarývali do rukou, potrhali mu svetr, nastříkali mu pepřový sprej do obličeje, mlátili ho asi i teleskopickým obuškem, klekli mu na krk, kopali ho do rozkroku, škrtili ho na zemi, tahali ho za vlasy, lámali mu prsty na ruce a shodili ho do studené louže*“. Dle krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by strážníci telefonovali do psychiatrické nemocnice, kde by jej pomluvili a zajistili jeho hospitalizaci. Z provedeného dokazování naopak vyplynulo, že převoz žalobce do psychiatrické nemocnice iniciovala MUDr. M. Š. (lékařka, která v inkriminovanou dobu vykonávala službu na chirurgické ambulanci kolínské nemocnice), nikoliv strážníci. S případnými námitkami vůči nedobrovolné hospitalizaci odkázal krajský soud žalobce na řízení dle § 66 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních.

II.

Obsah kasační stížnosti žalovaného a vyjádření žalobce

[14] Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný (stěžovatel) podal proti výroku I. a III. uvedeného rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou následně doplnil dalším podáním. Argumentace uplatněná v obou podáních stěžovatele se zčásti překrývá, přičemž zejména původní kasační stížnost je poněkud nepřehledná. Nejvyšší správní soud tedy v zájmu přehlednosti a stručnosti shrnuje kasační argumentaci uplatněnou stěžovatelem jako celek.

[15] Stěžovatel obecně namítá, že krajský soud nepřípustně nahradil činnost žalobce, za něhož fakticky „*vygeneroval tvrzená nezákonná jednání*“, a navíc nepřihlédl k tomu, že žalobce sám svým jednáním zapříčinil posuzovaný zásah strážníků, kteří byli na místo přivoláni kvůli jeho agresivnímu chování a snaze vyvolat konflikt. Krajský soud dle stěžovatele dostatečně nezohlednil nebezpečnost jednání žalobce ani „*proporcionality mezi ochranou veřejného zájmu na výkonu nerušené činnosti při poskytování zdravotnických služeb zdravotníků ve zdravotnickém zařízení a až šikanózním výkonem „práv“ ze strany žalobce zjevně vedoucí ke snaze vyvolat konflikt*“.

[16] V souvislosti s výzvou k prokázání totožnosti předložením občanského průkazu stěžovatel uvedl, že pouhá žádost o prokázání totožnosti, na kterou žalobce dobrovolně přistoupil, je méně invazivní, než např. zadržení dané osoby či její předvedení na služebnu; postup zvolený strážníky tedy nelze považovat za nezákonný, a to zejména v kontextu jednání žalobce na místě. Krajský soud dle stěžovatele nezohlednil chování žalobce, které předcházelo výzvě k prokázání totožnosti, ani jeho verbální agresivní projevy. Žalobce byl vyhodnocen jako riziková osoba, která evidentně nemá zájem na klidné spolupráci, a pouhé sdělení jména tedy nemohlo představovat dostatečně hodnověrný způsob jeho ztotožnění. Následný vývoj situace dle stěžovatele tyto obavy potvrdil. Zákon strážníkovi výslovně neukládá povinnost podrobně odůvodňovat a vysvětlovat agresivnímu a arogantnímu jedinci konkrétní zákonnou volbu postupu. Dle stěžovatele není takový postup v praxi možný a závěry krajského soudu stěžovatel považuje za teoretizování, které nezohledňuje okolnosti konkrétní věci. Žalobce navíc občanský průkaz nakonec sám dobrovolně předložil, výzvou mu tedy nebyla způsobena žádná újma. Pokud by měl být

pokračování

žalobce za účelem identifikace předveden na policejní služebnu, nebo měla být přivolána Policie České republiky, hrozila by mu citelnější újma, neboť by mu nemohla být poskytnuta lékařská péče, které se dožadoval, a následně ji naopak odmítal. Navíc hrozilo ochromení provozu ambulance.

[17] Stěžovatel trvá na tom, že žalobce manipulací s telefonem vyvolával obavu, že telefon použije jako zbraň, krajský soud dle jeho názoru v této souvislosti nezohlednil všechny relevantní okolnosti. Krátkodobé odnětí mobilního telefonu z důvodu možného ohrožení přítomných osob nelze podle stěžovatele hodnotit jako nezákonné, neboť v opačném případě by strážníci nemohli zabránit narušování veřejného pořádku nebo předejít vzniku škod způsobených jednáním agresivních osob. Krajský soud dle stěžovatele při hodnocení chování žalobce nezohlednil některé důkazy, konkrétně záznam o vysvětlení podaném MUDr. M. Š. ani úřední záznam Policie České republiky, v nichž je popsáno agresivní verbální jednání žalobce, které v personálu nemocnice i ve strážnících vyvolávalo obavy z napadení. Stěžovatel dodal, že důkazní potenciál nahrávek pořízených žalobcem nelze přeceňovat, neboť na nich po většinu času není zachyceno jeho vlastní jednání. V tomto kontextu stěžovatel upozornil na to, že žalobce měl provést „výpad“ proti zdravotní sestře a přitom rozbít zdravotnický přístroj (tlakoměr). Situaci před odnětím telefonu tedy dle stěžovatele nelze považovat za nekonfliktní, jak tvrdí krajský soud. Stěžovatel se dále ohradil proti závěru soudu, podle něhož měli strážníci zájem na výsledku řízení. Klíčový postup realizoval pouze strážník Č., ostatní strážníci byli ve vztahu k posuzovaným dílčím zásahům pouze svědky a rozhodnutí tedy pro ně nemohlo mít žádný negativní dopad. Stejně jako strážník Č. měl na výsledku řízení navíc zájem také samotný žalobce, soud by tedy měl mít pochybnost také o jeho tvrzeních. V tomto kontextu stěžovatel poukázal na množství obdobných záznamů týkajících se žalobce. Ty dle stěžovatele dokládají konfliktní povahu žalobce, který takové situace záměrně vyhledává a eskaluje. Pokud tato osoba nachází zastání ve správním soudnictví, jedná se dle stěžovatele o velmi špatný signál pro společnost.

[18] Dle stěžovatele v posuzovaném případě byly splněny podmínky pro odnětí telefonu žalobce dle § 17 zákona o obecní policii, neboť šlo o věc důležitou pro řízení o přestupku ze strany žalobce či případně ze strany lékaře, přičemž vzhledem k eskalující vypjaté situaci byl mobilní telefon vyhodnocen jako zbraň a byl tedy splněn rovněž důvod pro jeho odnětí dle § 14 zákona o obecní policii. Od zákonné výzvy bylo upuštěno, neboť byly ohroženy životy a zdraví přítomných osob a zákrok nesnesl odkladu.

[19] Zásah spočívající ve vypnutí videonahrávání strážníkem považuje stěžovatel za zcela neprokázaný. Ze záznamu plyne, že zařízení nadále nahrávalo, přičemž pokud došlo k ukončení videozáznamu, nebylo dle stěžovatele prokázáno, že tak vědomě učinil některý ze strážníků. Výsledky strážníků a záznamem o vysvětlení podaném MUDr. Š. bylo dle stěžovatele prokázáno, že telefon byl po odnětí odložen na stůl a nebylo s ním dále manipulováno. Skutečnost, že žalobce na audionahrávce mluví o mazání dat, neprokazuje, že k tomu skutečně došlo. Dle stěžovatele se jedná o účelovou snahu žalobce vytvořit si důkazní materiál pro následné soudní řízení. I kdyby došlo k vypnutí nahrávání, mohlo se tak stát náhodou při odnětí telefonu. Ze záznamu není patrné, že by bylo nahrávání přerušeno záměrně. I zde je dle stěžovatele zapotřebí zohlednit snahu žalobce o vyvolání konfliktu.

[20] Stěžovatel dále uvedl, že krajský soud sice ve výroku II. napadeného rozsudku zohlednil zjevné nepravdy, které žalobce uváděl, tyto skutečnosti však nezohlednil v celém kontextu věci. Podle stěžovatele je zřejmé, že žalobce pro účely nahrávání uváděl nepravdivá tvrzení s cílem zajistit si důkazní materiál nejen pro toto řízení. Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává ochrany před jednáním tohoto druhu, které označuje za konfliktní, účelové, šikanózní a směřující „*k rozvrácení základních premis veřejného pořádku*“. Dle stěžovatele je tedy zapotřebí přihlédnout k osobě žalobce, který obdobným způsobem postupuje proti dalším osobám a organizacím, vyhrožuje strážníkům a dalším osobám a nezdřáhal se napadnout strážníky ani v budově soudu před projednáním této věci. Takové jednání dle stěžovatele nelze legitimizovat.

[21] Žalobce se ke kasační stížnosti žalovaného nevyjádřil.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 83 a § 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Pokud jde o námitku, podle níž krajský soud nepřipustně nahradil činnost žalobce, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, jaká nezákonná jednání měl dle stěžovatele krajský soud za žalobce „*vygenerovat*“. Nejvyšší správní soud připouští, že při jednání před krajským soudem došlo k upřesnění žalobního petitu, nelze však říci, že by krajský soud sám za žalobce zformuloval žalobní návrh nebo že by sám nově vymezil předmět řízení. Žalobce dostatečně popsal všechna dílčí jednání strážníků, v nichž spatřoval nezákonný zásah, již v žalobě. Krajský soud z takto vymezeného rozsahu žaloby nevybočil ani ho nezměnil, pouze dal žalobci v reakci na tvrzení stěžovatele o neurčitosti žalobního petitu možnost upřesnit případné nejasnosti. V takovém postupu soudu nelze spatřovat nahrazování role žalobce. Ani stěžovatel přitom nezmínil žádná konkrétní jednání, která by do řízení vnesl sám krajský soud. To, že je petit žaloby formulován s odkazem na vymezení jejího předmětu v úvodu žaloby, ještě nezpůsobuje jeho neurčitost, podstatné je, že je z žaloby zřejmé, proti jakému postupu směřuje.

[25] K obecným námitkám týkajícím se toho, že krajský soud nezohlednil nebezpečnost jednání žalobce, skutečnost, že žalobce sám svým jednáním zapříčinil příjezd strážníků na místo a zájem na nerušeném poskytování zdravotních služeb, Nejvyšší správní soud se stručností odpovídající míře obecnosti těchto námitek uvádí, že posouzením nebezpečnosti

pokračování

počinání žalobce se krajský soud zabýval v kontextu posouzení zákonnosti jednotlivých dílčích zásahů na několika místech rozsudku; lze odkázat především na bod 122 odůvodnění rozsudku krajského soudu. Chování žalobce kritizoval krajský soud rovněž např. v závěru rozsudku v bodě 170, správně zde však poznamenal, že v daném řízení nebylo úkolem soudu posuzovat protiprávnost jednání žalobce. Tato otázka bylo vzhledem k předmětu tohoto řízení relevantní pouze z hlediska posouzení odůvodněnosti a přiměřenosti postupu strážníků. V tomto směru ho krajský soud zohlednil dostatečně.

[26] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami týkajícími se zásahu strážníků spočívajícího v tom, že žalobce vyzývali k prokázání totožnosti výhradně formou předložení občanského průkazu.

[27] Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že krajský soud při posouzení zákonnosti tohoto dílčího zásahu zjevně vyšel z nesprávné právní úpravy. K posuzovanému zásahu strážníků došlo dne 14. 1. 2020, pro posouzení zákonnosti jejich postupu na základě určovací zásahové žaloby je tedy rozhodná právní úprava účinná k tomuto dni (§ 87 odst. 1 část za středníkem s. ř. s., na kterou krajský soud správně odkázal, v tomto případě ji ovšem nerespektoval). Krajský soud totiž v napadeném rozsudku cituje § 12 odst. 1 zákona o obecní policii ve znění účinném od 1. 1. 2021.

[28] Dle § 12 odst. 1 zákona o obecní policii, ve znění účinném od 1. 1. 2021 do 31. 1. 2022, z něhož vyšel krajský soud, se prokázáním totožnosti pro účely tohoto zákona rozumí prokázání jména, popřípadě jmen, příjmení, data narození, rodného čísla, bylo-li přiděleno, adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště a v případě potřeby také sdělení dalších údajů podle § 11a odst. 2 až 5. Rozsah a způsob zjišťování osobních údajů musí být přiměřené účelu zjišťování totožnosti.

[29] Dle § 12 odst. 1 zákona o obecní policii, ve znění účinném do 31. 12. 2020, tj. v době, kdy došlo k posuzovanému zásahu, se prokázáním totožnosti pro účely tohoto zákona rozumí zjištění jména, příjmení, data narození, rodného čísla a bydliště osoby. Důvod ke zjišťování totožnosti určuje míru spolehlivosti, s níž se zjištění provádí.

[30] Následující odstavce uvedeného ustanovení již byly v případě obou jeho citovaných znění shodné. Odstavec 2 obsahoval a nadále obsahuje výčet důvodů, které mohly vést ke zjišťování totožnosti podle odstavce 1. Odstavec 3 pak stanoví, že osoba je povinna výzvě podle odstavce 2 vyhovět.

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že samotné použití nesprávné právní úpravy krajským soudem v posuzovaném případě nevedlo k nezákonnosti napadeného rozsudku. Podstata dané právní úpravy totiž zůstala v zásadě stejná. Strážník byl a nadále je oprávněn požadovat prokázání totožnosti pouze ze zákonem stanovených důvodů. Míra spolehlivosti zjišťování totožnosti (resp. rozsah a způsob zjišťování) byla a je předurčena důvodem, pro který se zjišťování provádí, musí být tedy tomuto důvodu přiměřená.

[32] Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že jeden ze zasahujících strážníků bezprostředně po příchodu do ordinace vyzval žalobce k předložení občanského průkazu. Žalobce průkaz odmítl předložit s tím, že strážníkovi potřebné údaje sdělí, strážník však

trval na předložení občanského průkazu a žalobce výzvě po krátké výměně názorů vyhověl a průkaz předložil. Takto popsany průběh dané části zásahu odpovídá také žalobcem pořízenému videozáznamu. Strážník po příchodu do ordinace pozdravil a zeptal se žalobce, zda u sebe má občanský průkaz. Žalobce odpověděl kladně a strážník ho tedy vyzval k jeho předložení. Žalobce strážníkovi nabídl, že mu „*to nadiktuje*“, což strážník odmítl a žalobce opakovaně „*jménem zákona*“ vyzýval k předložení občanského průkazu s tím, že je to jeho povinnost. Žalobce odpověděl, že strážníkovi údaje může nadiktovat, že je to na něm a bude se soudit, průkaz však strážníkovi předložil.

[33] Ve věci rovněž není sporné, že byl dán zákonný důvod pro to, aby strážník žalobce vyzval k prokázání jeho totožnosti. Krajský soud spatřoval nezákonnost postupu strážníka pouze v tom, že trval výhradně na předložení občanského průkazu, a to aniž by žalobci pro takový požadavek sdělil relevantní důvody. Krajský soud zdůraznil, že skutečně není na úvaze legitimované osoby, jakým způsobem svoji totožnost prokáže, způsob identifikace však musí odpovídat důvodu, pro který je prováděna. Strážník však žalobci ani náznakem nesdělil, proč trvá na prokázání jeho totožnosti právě předložením občanského průkazu.

[34] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že výzva k prokázání totožnosti je méně invazivním postupem, než např. zadržení legitimované osoby či její předvedení na služebnu. To však nic nemění na tom, že i výzva k prokázání totožnosti musí být založena na zákonem předvídaných důvodech a způsob identifikace musí odpovídat okolnostem případu, především účelu, za kterým je prováděna. Ani v případě pouhé výzvy k prokázání totožnosti předložením občanského průkazu tedy nelze vyloučit její nepřiměřenost. Namítá-li stěžovatel, že krajský soud nezohlednil chování žalobce, které výzvě předcházelo, nelze než zopakovat, že krajský soud neshledal pochybení zasahujícího strážníka v tom, že se nespokojil s identifikací žalobce jeho pouhým prohlášením. To by za situace, kdy žalobce zjevně neprojevoval vůli k bezproblémové spolupráci a choval se arogantně (podrobněji se Nejvyšší správní soud k chování žalobce vyjádří níže), nevedlo k dostatečně spolehlivému zjištění jeho totožnosti. Krajský soud spatřoval pochybení strážníka, resp. nepřiměřenost jeho požadavku, v tom, že trval pouze na předložení občanského průkazu žalobce, aniž by připustil jakoukoliv alternativu nebo svůj požadavek jakkoli odůvodnil.

[35] V tomto směru lze krajskému soudu přisvědčit. Předložení občanského průkazu není jedinou možností, jak lze prokázat totožnost osoby. Kromě pouhého sdělení požadovaných údajů přímo legitimovanou osobou nebo jinou osobou, která je přítomna na místě, lze k identifikaci použít např. také další doklady, u nichž samozřejmě lze předpokládat různou míru průkaznosti. Pokud tedy strážník trvá na jediném konkrétním způsobu prokázání totožnosti, je na místě, aby legitimované osobě sdělil důvody pro tento požadavek. Pouhé sdělení, že jde o povinnost žalobce, v žádném případě nelze považovat za odůvodnění tohoto požadavku.

[36] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že strážník musí činit úkony na místě v reálném čase a často v reakci na konkrétní problematickou situaci a nelze tedy od něj požadovat detailní odůvodnění každé výzvy. Na druhou stranu však soud nevidí důvod, proč by nebylo možné alespoň ve stručnosti legitimované osobě sdělit, z jakého důvodu

pokračování

považuje strážník za nezbytné prokázat totožnost konkrétním požadovaným způsobem. Pro srovnání lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, z níž vyplývá požadavek na sdělení důvodu zjišťování totožnosti konkrétní osoby [rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2018, č. j. 1 As 145/2018-57, ze dne 5. 11. 2021, č. j. 10 As 186/2021-41, a ze dne 27. 8. 2014, č. j. 2 As 35/2014-109 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1022/21]. Ačkoliv se tato judikatura vztahuje k prokazování totožnosti dle § 63 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, který obsahuje obdobnou právní úpravu jako § 12 zákona o obecní policii v jeho současném znění, přičemž tato judikatura vyžaduje sdělení důvodů samotného ztotožňování osoby, nikoliv odůvodnění použití konkrétního způsobu ztotožnění, je z ní zřejmé, že požadavek na přiměřené zdůvodnění výzvy na místě není nijak odtržený od reality ani v praxi neproveditelný, jak tvrdí stěžovatel.

[37] Pokud se jedná o nyní posuzovaný případ, nelze stěžovateli přisvědčit, tvrdí-li, že strážníci nemohli svůj požadavek zdůvodnit, neboť žalobce byl agresivní a arogantní. Z videozáznamu, který zachycuje celou situaci od příchodu strážníků, včetně bezprostředně předcházejícího chování žalobce, až do provedení jeho ztotožnění a končí odnětím mobilního telefonu, je patrné, že žalobce po celou dobu seděl na místě a ačkoliv strážníkům odmlouval a diskutoval s nimi, probíhala tato komunikace klidným tónem bez náznaků agresivního chování (v podrobnostech viz dále). Byť tedy přístup žalobce nebyl vstřícný, se strážníky jednal chvílemi arogantně a komunikace s ním jistě nebyla příjemná, nelze jeho chování předcházející výzvě k prokázání totožnosti považovat za násilné či agresivní do té míry, že by mu nebylo možné sdělit, proč strážník trvá právě na předložení občanského průkazu.

[38] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že skutečnost, že žalobce nakonec výzvě vyhověl a občanský průkaz předložil, na nezákonnosti postupu strážníka nic nemění. Žalobce tím pouze plnil svoji povinnost vyplývající z § 12 odst. 3 zákona o obecní policii výzvě k prokázání totožnosti vyhovět, byť by byl přesvědčen o její nezákonnosti.

[39] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami, které se vztahovaly k dílčímu zásahu strážníků spočívajícímu v odnětí telefonu žalobce. Stěžovatel setrval na argumentaci, podle níž byl v posuzovaném případě dán důvod pro odnětí telefonu jako potenciální zbraně dle § 14 zákona o obecní policii, a nad rámec této dříve uplatněné argumentace dodal, že zde byl rovněž důvod pro odnětí telefonu dle § 17 zákona o obecní policii jakožto věci důležité pro řízení o přestupku.

[40] Dle § 14 odst. 1 zákona o obecní policii, ve znění účinném do 31. 12. 2020, byl strážník oprávněn přesvědčit se, zda osoba, kterou předváděl nebo omezoval na osobní svobodě nebo proti které směřoval zákrok z důvodu jejího agresivního chování, neměla u sebe zbraň, a tuto odebrat. Podle odstavce 2 téhož ustanovení byl strážník oprávněn po předchozí marné výzvě k vydání zbraně odebrat zbraň osobě na místě veřejně přístupném, bylo-li to nezbytné v zájmu ochrany veřejného pořádku, života a zdraví osob nebo bezpečnosti majetku a hrozilo-li, že zbraně může být užito k násilí nebo pohrůžce násilím. Osobě, která zbraň vydala nebo již byla zbraň odebrána podle věty první nebo podle odstavce 1, vystavil strážník potvrzení o jejím převzetí. Odebranou střelnou zbraň

podléhající registraci podle zvláštního zákona předal strážník nejbližšímu útvaru policie, jehož název a sídlo uvedl v potvrzení podle věty druhé. Dle odstavce 3 citovaného ustanovení se zbraní podle odstavců 1 a 2 rozumělo cokoliv, čím bylo možné učinit útok proti tělu důraznějším.

[41] V souvislosti s odnětím telefonu jako potenciální zbraň vytýká stěžovatel krajskému soudu zejména nesprávné zjištění skutkového stavu, trvá totiž na tom, že žalobce vystupoval vůči personálu nemocnice i strážníkům agresivně a s telefonem zacházel nebezpečným způsobem – mával jím přítomným osobám před obličejem. Krajský soud dle stěžovatele dostatečně nezohlednil některé provedené důkazy, konkrétně svědecké výpovědi zasahujících policistů a záznam o vysvětlení podaném MUDr. Š.

[42] Ani této argumentaci nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit, naopak se ztotožnil se skutkovými závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud nepochybuje o tom, že v určitých případech může být na místě, aby strážníci na základě § 14 zákona o obecní policii odebrali osobě jako potenciální zbraň ve smyslu odstavce 3 citovaného ustanovení (nyní odstavec 7) například také mobilní telefon. To připustil i krajský soud v bodě 117 odůvodnění napadeného rozsudku. V posuzovaném případě se však o takovou situaci nejednalo, neboť žalobce telefon jako zbraň nepoužíval, nikoho s ním neohrožoval a z jeho chování před odnětím telefonu nevyplývalo, že by měl v úmyslu něco takového učinit.

[43] Krajský soud řádně zjistil skutkový stav, přičemž zohlednil všechny relevantní důkazy. V bodě 97 odůvodnění napadeného rozsudku pak srozumitelně vysvětlil, proč považoval za nejvěrohodnější právě video a audiozáznam, které v průběhu zásahu pořídil žalobce, a nikoliv svědecké výpovědi zasahujících strážníků. K záznamu o vysvětlení podaném MUDr. Š. se sice v této části rozsudku konkrétně nevyjádřil, přesto je však zřejmé, proč v případě rozporu mezi popisem situace podaným MUDr. Š. a průběhem zásahu zachyceným na videu či audionahrávce, vyšel z videozáznamu a audionahrávky. Stěžovateli tedy nelze přisvědčit, tvrdí-li, že krajský soud některé důkazy nezohlednil, nebo že jim nepřikládal dostatečnou váhu.

[44] Obsah videozáznamu popsal krajský soud velmi výstižně v především bodech 121 a 122 odůvodnění napadeného rozsudku. Videozáznam je celkem téměř 6 minut dlouhý, přičemž začíná 3 minuty a 45 sekund před příchodem strážníků do ordinace a končí ve chvíli, kdy jeden ze strážníků sáhne po telefonu, aby ho žalobci odňal. Žalobce od počátku nahrávky sedí v ordinaci (patrně na vyšetřovacím lehátku), přičemž střídavě do videa popisuje svůj náhled na celou situaci a diskutuje s personálem nemocnice. Z pohybů kamery je zřejmé, že se žalobce nachází po celou dobu na témže místě a byť jeho komunikace s přítomnými osobami vyznívá arogantně, neprojevuje žádné známky toho, že by se chystal k fyzické agresi. V čase 3:45 min. vchází do ordinace strážníci. Strážník M. Č. pozdraví a vyzve žalobce k předložení občanského průkazu. Následně probíhá již výše popsané ztotožnění žalobce. Strážník přitom žalobci sdělí, že pořizovaný záznam může být použit pouze pro účely vyšetřování. Poté se strážník zeptá žalobce, v čem je problém. Žalobce vysvětlí, že ho zdravotnický personál odmítá ošetřit, protože si je nahrává, a dožaduje se ošetření od jiného lékaře, protože ho přítomná lékařka nařkla z nezákonného jednání. Strážník mu vysvětluje, že je ve zdravotnickém zařízení, kde probíhají „interní záležitosti“. Žalobce říká, že má obavu o své zdraví. Strážník mu odvětlí, že problém

pokračování

je v tom, že tento videozáznam může použít pouze pro potřeby orgánů činných v trestním řízení. Žalobce odpoví: „*To můžete rozporovat, to já si s tím můžu dělat...*“ Větu však nedokončí, protože mu strážník rychlým pohybem vezme telefon z ruky se slovy: „*V tom případě...*“ Touto nedokončenou větou záznam končí. Další průběh situace je dokumentován již jen audionahrávkou. Z té je zřejmé, že věta strážníka, která byla ukončením nahrávání videa přerušena, zněla: „*V tom případě já vám... Vypnu Vám to, protože vy to budete...*“

[45] Jak již bylo uvedeno výše, žalobce sice na záznamu vystupuje vůči přítomným osobám nevstřícně a arogantně, nelze však říci, že by svým chováním zavadával obavu, že fyzicky zaútočí na některou z přítomných osob či že k tomu dokonce použije telefon, na který pořizoval dané nahrávky. Žalobce až do odebrání telefonu mluvil klidně, nekřičel, nebyl vulgární. Z videozáznamu rovněž není patrné, že by telefonem prudce mával okolo sebe nebo že by ho strkal přítomným do obličeje, jak tvrdí stěžovatel a jak vypověděli strážníci. K odnětí telefonu došlo v okamžiku, kdy se kamera telefonu nepohybovala a směřovala na bok strážníka Černého zhruba ve výši jeho pasu, žalobce tedy ani v tu chvíli neprováděl telefonem žádný výpad směrem ke strážníkovi nebo komukoliv jinému. Agresivní chování žalobce, které následovalo po odnětí telefonu, již logicky nemohlo představovat důvod pro jeho odnětí, nanejvýš pro jeho další zadržování.

[46] Zpochybňuje-li stěžovatel skutková zjištění soudu s tím, že žalobce měl na výsledku řízení zájem stejně jako strážník Č., který žalobci telefon odňal, zatímco ostatní strážníci, kteří byli ve vztahu k tomuto zásahu pouhými svědky, v tomto směru žádný zájem na výsledku řízení neměli, je třeba především zdůraznit, že krajský soud svá skutková zjištění nezaložil na tvrzeních žalobce, jak naznačuje stěžovatel, nýbrž především na obsahu žalobcem pořízených nahrávek, jejichž autentičnost stěžovatel nezpochybnil. Krajský soud tedy rozhodně nepřikládal tvrzením žalobce větší váhu než výpovědi strážníka Č. či ostatních zasahujících strážníků. Konfliktní povaha žalobce, množství jím vedených sporů ani skutečnost, že některá tvrzení, která uvedl v průběhu tohoto řízení, byla zavádějící či nepravdivá, nemohou nic změnit na tom, že z předloženého videa vyplývá, že chování žalobce, které předcházelo odnětí jeho telefonu, tento postup strážníků neodůvodňovalo.

[47] Argumentace odůvodňující odnětí telefonu odkazem na § 17 zákona o policii nejenže vyznívá poněkud účelově již vzhledem k tomu, že ji stěžovatel přdestřel až v doplnění kasační stížnosti, zatímco v řízení před krajským soudem tento důvod odnětí telefonu vůbec nezmiňoval, především však zjevně vychází z § 17 odst. 1 a 2 zákona o obecní policii ve znění účinném od 1. 1. 2021: „*Strážník je oprávněn vyzvat osobu k vydání věci, pokud lze mít za to, že v řízení o přestupku může být uloženo její propadnutí anebo může být zabrána, nebo jde o věc důležitou pro řízení o přestupku. Po předchozí marné výzvě k vydání věci podle odstavce 1 je strážník oprávněn tuto věc odejmout. Nelze odejmout věc, jejíž hodnota je v nápadném nepoměru k povaze přestupku.*“ (podtržení doplněno soudem). Citované ustanovení ve znění účinném v době, kdy došlo k posuzovanému zásahu (do 31. 12. 2020), totiž tento důvod odnětí věci vůbec neupravovalo: „*Strážník je oprávněn po předchozí marné výzvě k vydání věci tuto věc odejmout, jestliže lze mít důvodně za to, že v řízení o přestupku může být vysloveno její propadnutí nebo může být zabrána. Nelze odejmout věc, jejíž hodnota je v nápadném nepoměru k povaze přestupku.*“ Jak již bylo uvedeno výše, zákonnost zásahu je zapotřebí u deklaratorní zásahové žaloby posuzovat

podle právní úpravy účinné v době předmětného zásahu (§ 87 odst. 1 část za středníkem s. ř. s.). Již jen z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud této argumentaci stěžovatele přisvědčit.

[48] Ve vztahu k dílčímu zásahu spočívajícímu ve vypnutí nahrávání videa na žalobcově telefonu stěžovatel namítal pouze to, že dle jeho názoru nebylo prokázáno, že by strážník Č. uvedené nahrávání skutečně přerušil. Ani v tomto případě však nelze stěžovateli přisvědčit. Z opakovaně zmiňovaného videozáznamu je patrné, že nahrávání skončilo právě ve chvíli, kdy strážník Č. telefon žalobci odňal. Stěžovatel přitom netvrdil, že by snad video bylo následně upraveno. V audiozáznamu, který přerušen nebyl, je pak zřetelně slyšet, že strážník Č. žalobci při odebrání telefonu říká: „Vypnu vám to.“ Při odnětí telefonu tedy zjevně od počátku postupoval v úmyslu ukončit probíhající nahrávání. Pro posouzení věci není rozhodné, zda bylo nahrávání nedopatřením přerušeno již při manipulaci s telefonem při jeho odnímání žalobci, nebo zda ho strážník Č. sám vědomě vypnul po jeho odnětí. Podstatné je, že strážník telefon žalobci odebral v úmyslu nahrávání ukončit a že tohoto cíle nakonec zjevně dosáhl. Na těchto skutečnostech patrných z nahrávek založil své skutkové závěry také krajský soud, nelze mu tedy vytýkat, že by snad při zjišťování skutkového stavu vyšel nekriticky z toho, co žalobce říká na audionahrávce. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuplatnil ve vztahu k tomuto dílčímu zásahu žádné další námitky, neshledal ani v tomto ohledu Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost důvodnou. Obdobně jako krajský soud ovšem i Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že neposuzoval oprávněnost samotného pořizování audiovizuálního záznamu zdravotnického personálu žalobcem ani oprávněnost případného zásahu městské policie, kterým by mu v tomto jednání bylo zabráněno, pokud by byl tento zásah skutečně takto odůvodněn (k tomu srov. ve vztahu k zásahu Policie ČR v jiné věci žalobce rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2022, č. j. 7 As 47/2022-44).

IV.

Závěry a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[50] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti žalovaného úspěšný a příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žalovaného žádné náklady nevznikly (vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného prostřednictvím svého zástupce nepodal) ani vznik žádných nákladů netvrdil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. dubna 2023

pokračování

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu